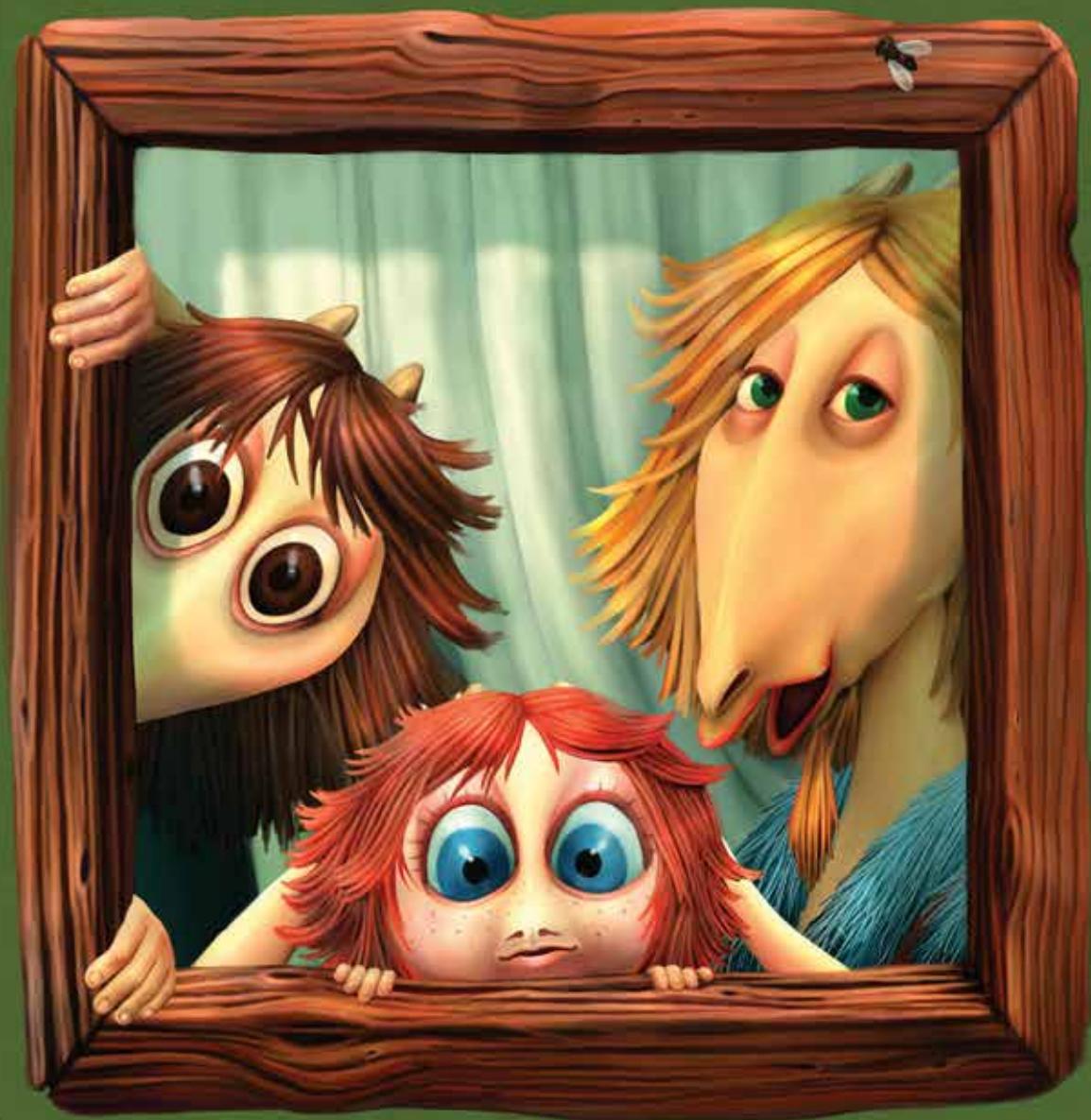

CAPRA, IEZII
SI LUPUL BUCLUCAS
— POVESTEÀ LUPULUI
CRESCUT DE MARELE URS —

COLECTIA PALATUL POVESTILOR FRIMOASE

COLECTIA PALATUL POVESTILOR FRUMOASE

CAPRA, IEZII SI LUPUL BUCLUCAȘ

-POVESTE A LUPULUI
CRESCUT DE MARELE URS-

DUPĂ O IDEE DE NECTARIA VASILE
TEXT DE PAUL DANION VASILE
ILUSTRĂRI DE RODICA VIERU

EDITURA AREOPAG
EDITURA LUCMAN
BUCUREȘTI, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VASILE, PAUL-DANION

Capra, iezi și lupul buclucăs : povestea lupului crescut de Marele Urs / Paul Danion Vasile ; il. de Rodica Vieru. - București : Arcopag : Lucruri, 2013

ISBN 978-606-8451-33-6
ISBN 978-973-723-356-1

I. Vieru, Rodica (il.)

821.135.1-93-34

INTRODUCERE

Salutare tuturor. Să mă prezint. Mă cheamă Albăstrica Urechi Lungi. Urechi Lungi e numele de familie. Tatăl nostru se trage dintr-o familie renumită pentru urechile ei... Iar Albăstrica mă cheamă... pentru că am ochii albaștri.

Mă bucur că citiți acum povestea pe care am scris-o. Vreau să vă spun în primul rând de ce scriu: pentru că gura târgului, care de multe ori amestecă adevărul cu minciuna, a modificat și povestea noastră. A schimbat-o într-un vis urât. Doar știți și voi că, după ce auzi o întâmplare spusă de un prieten care a auzit-o de la alt prieten care a auzit-o de la altcineva, multe amănunte s-au schimbat.

Chiar lupul, care nu știe nici să scrie, nici să citească, m-a rugat să scriu eu povestea adevărată, ca să afle toți cum au stat de fapt lucrurile...

Lupul mi-a zis zilele trecute: „Știi cum sunt zvonurile despre noi? Ca într-o glumă pe care mi-a spus-o Tata Urs. Întrebare: E adevărat că veverița a furat puii din cuibul vulturului? Răspuns: E adevărat, dar nu veverița, ci rața, și nu puii, ci ouăle, și nu din cuibul vulturului, ci ale găinii. Și nu le-a furat, ci le-a păzit, cât a fost găina plecată.”

O MAMĂ FRUMOASĂ...

Ga să nu pierdем vremea, mă apuc să vă povestesc întâmplarea care ne-a făcut faimoși. Înainte de a începe povestea, că tot am adus vorba de mama, vreau să vă spun că am cea mai bună și mai scumpă și mai frumoasă mamă din lume. Știu, poate că toți spuneți asta despre mamele voastre, dar asta nu mă împiedică să cred că a mea e cea mai frumoasă. În fiecare zi, înainte să mă culc, mă gândesc la chipul mamei. Și la bunătatea ei...

LUPUL BUCLUAŞ

Lupul de care vă scriu nu e un lup obișnuit. E un lup de treabă. Are și el cusururile lui, dar nu e ca ceilalți lupi. Și asta pentru că a fost crescut de Marele Urs, de înțeleptul nostru judecător. Cred că știți și voi cine e Marele Urs. Ei bine, el l-a găsit pe lup când fusese luat de apa unui râu. Dacă nu îi salva viața, puiul de lup s-ar fi înecat. Lupul era mic și tipă. Se zice că haita lui fugise, nu mai știu din ce pricină, și, când au vrut să treacă o apă mare, lupoaică l-a scăpat, că îl ținea în dinți. Apa l-a luat și l-a dus departe... până l-a prins ursul, care era la pescuit. Eu l-am întrebat pe lup cum a fost atunci, dar nu își aduce aminte, că era prea mic. Oricum, primele lui amintiri sunt legate de Marele Urs, de Tata Urs, cum îi zice el. Da, ursul nu i-a fost doar cel mai bun prieten, ci i-a ținut loc și de tată și de mamă.

FRATII MEI

Stați, că acum nu mergem mai departe. Eu nu vreau să vă zic povestea, înainte să vi-i prezint și pe frații mei. Eu am doi frați, Bălan și Răgușilă. Îl cheamă Bălan, fiindcă are părul blond. Iar Răgușilă... are o voce, de ziceți că e răcit tot timpul. Și, culmea, el nu a răcit niciodată până acum.

Ne jucăm toată ziua, în fața casei, și când se face seară, ne jucăm în casă până ne trimite mămica la culcare. Dimineața, după ce ne spălăm pe față, facem puțină gimnastică în fața casei. Căsuță ca a noastră, puțini mai au. Iar florile... Mamei îi plac foarte mult florile, și la noi e plin de flori de toate culorile...

GRESEALA MAMEI

In fiecare an, mama împărtea mâncare celorlaște ani-male. Făcea masă mare. Numai lupul și ursul nu veneau. Lupul, pentru că Marele Urs nu îl lăsa să intre în nicio curte, ca nu cumva să îi vină în minte năravurile de animal de pradă... Si, fără lup, nu venea nici ursul.

Anul trecut, tata a plecat la un târg, undeva, departe, unde se zicea că toată mâncarea e mai bună și mai ieftină. Dar el nu s-a întors la timp, ca mama să poată pregăti pomana, aşa că ea a gătit ce avea prin casă, și a chemat lumea la masă. La sfârșit, pentru că mai rămăsese ceva mâncare, văzându-l pe lup că trecea trist pe la marginea satului, l-a chemat și pe el. Lupul a mâncat și a băut până s-a saturat, mulțumindu-i mamei pentru tot. Mama îl chemase la masă că era bun prieten cu tata, și nu s-a gândit că o să-i pară rău... Mai ales că Marele Urs nu îi spusese că lupului nu e bine să îi dai niciun pic de băutură, ca să nu îi stârnești pofta și să nu se sălbăticească.

PRIETENUL NERECUNOSCĂTOR

Mama, după ce lupul i-a mulțumit, i-a spus că îl așteaptă și anul viitor la masă, dar, până atunci, i-a adus aminte că nu are voie să intre nici în curtea noastră și nici în vreo altă curte.

— Vai, cum să fac eu aşa ceva? În loc să îți fiu recunoscător pentru această masă bună, să îți dau pricina să te superi? Stai liniștită, cuvântul meu e cuvânt. Îți mulțumesc că m-ai primit măcar acum. Transmite-i sănătate țapului, când se întoarce de la târg...

Lupul a plecat la casa ursului, în pădure, dar nu a putut dormi toată noaptea. A stat și s-a gândit cum ar putea să mai bea din vinul nostru. Spre dimineață a adormit puțin, apoi s-a întors la casa noastră, așteptând să plece mama la cumpărături. Se gândeau că, până se întoarce mama, are timp să bea tot vinul pe care îl poftește.

GREȘEALA NEASCULTĂRII

Nama a plecat abia la prânz, că l-a tot așteptat pe tata. Când a plecat, ne-a cerut, ca de obicei, să nu deschidem uşa nimănuि. Imediat după ce a văzut-o plecând, lupul a ieşit din ascunzătoare şi a bătut la uşă. Noi nu am vrut să îi deschidem. Atunci el a început să se strâmbe în toate felurile, ca să ne facă să rădem şi să ne convingă că e prieten cu noi. Răguşilă voia să îi deschidă, dar noi nu l-am lăsat. Şi nu putea trece de Bălan, pentru că Răguşilă e mai mic şi mai firav decât el.

— Bine, o să plec, a spus lupul. Treaba voastră, eu venisem să vă transmit un mesaj din partea tatălui vostru.

Când a auzit asta, Bălan i-a şi deschis uşa, deşi eu strigam să nu deschidă, că tata nu ne putea transmite mesaje prin lup. Doar auzisem de mai multe ori cum îi spunea mamei să nu fie supărată că el e prieten cu lupul, că nu o să îl aducă niciodată în casa noastră.

— Spune-ne, lupoile, ce e cu tata?, a întrebat Bălan îngrijorat.

— Ce să fie? L-am văzut de partea cealaltă a pădurii, încărcat cu toate bunătăŃile. M-a rugat să vin repede la voi, să vă transmit că e bine sănătos, şi că pe seară o să ajungă şi el. Face doar o pauză mai lungă, că e obosit de la drum. S-a gândit că e îngrijorată capra, aşa că m-a trimis pe mine să o liniştesc.

PREA MULT VIN...

– **G**e rog, lupule, du-te la tata și spune-i să vină mai repede, că ne e dor de el, l-am rugat eu.

– Mă duc, mă duc, cum să nu, a zis lupul. Dar, mai întâi, aş vrea să beau eu ceva, că mult am obosit alergând spre voi. Mai aveți vin?

– Sigur, lupule, i-a spus Răgușilă. Ia-ți singur, uite cană, uite, acolo e butoiul.

Și lupul a început să bea. Și a băut, a băut – și parcă nu se mai oprea. Începuse să spună glume, să zică tot felul de prostii, și frații mei râdeau de el.

– Lupule, lasă băutura, du-te la tata mai repede, i-am zis.
Lupul, nimic.

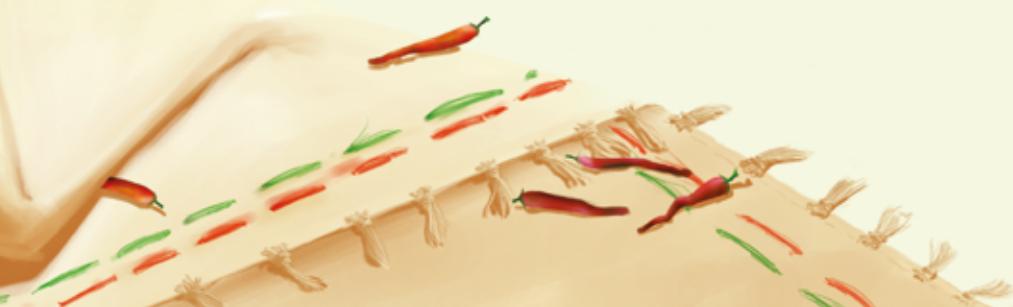
– Te rog frumos, lupule, ai băut destul. Du-te la tata. Sau vrei să ne bei tot vinul? – l-am întrebat.

Lupul bea în continuare, fără să se sinchisească de cuvintele mele.

– Lupule, n-auzi, lasă băutura, du-te după tata, i-am spus, ridicând puțin vocea la el, că părea că nu mă aude.

Asta a declanșat dezastrul. Lupul a închis ușa casei, a luat cheia, apoi m-a ridicat pe sus, ca pe o păpușă, și a început să mă bată la fund.

– Taci, piticule, că m-am saturat să îți aud gura.

O CASĂ VRAIȘTE

Când lupul a început să mă bată, frații mei au sărit să mă apere. La început, lupul era mai bleeg, parcă era amețit de băutură. Dar, s-a supărat atât de tare că frații mei mi-au luat apărarea, că a început să îi lovească și pe ei. Săracă noastră casă, pe care mama o lăsase curată și în ordine, a fost întoarsă pe dos. Trebuie să vă spun că la noi în casă în fiecare dimineață e ordine. Mama nu ne lăsă să mergem la culcare până nu strângem jucăriile, până nu facem curat peste tot. Lupul fugea după noi prin casă, răvășind totul. La un moment dat, s-a impiedicat și a căzut pe jos, cât era de lung. Cheia a căzut lângă Răgușilă. El a luat-o, a deschis repede ușa și a fugit afară împreună cu Bălan.

Lupul a alergat după ei în curte, dar, pentru că băuse mult, nu putea să îi prindă. Eu m-am pus în pat și plângeam. La un moment dat, s-a auzit vocea lupului:

— Dacă nu vă opriți acum, tot o să vă prind când o să obosiți. Si o să vă mănânc pe amândoi.

Exact când lupul spunea aceste cuvinte, am văzut-o pe mămica în pragul ușii.

SPAIMA MAMEI

Mama venise acasă neagră de supărare. Se duse se veste că pe tata l-au mâncat lupii, când se întorcea de la târg. Mama a alergat spre noi cu ochii în lacrimi. Îi era frică să nu ni se întâpte ceva rău. Se temea ca nu cumva lupul să se întoarcă în casa noastră și să ne mănânce.

Când s-a apropiat de casă, a văzut ușa larg deschisă. Atunci a lăsat din mâini coșurile cu cumpărături, și a alergat să vadă dacă s-a întors tata sau dacă nu cumva lupul venise după noi. Și, tocmai când era în fața ușii, a auzit amenințarea lupului, care zicea că îi va mâncă pe frații mei.

POCĂINTĂ LUPULUI

Lând mama a auzit aceste cuvinte, s-a dus speriată în spatele casei. Și l-a văzut pe lup sprijinindu-se, obosit, de un copac.

– Ce faci aici, ce cauți aici la noi, lupule? – l-a întrebat mama mâniașă.

Lupul nu știa ce să îi răspundă. Se uita la ea, ca și cum nu știa cu cine vorbește. Mirosea puternic a vin, și ochii îi erau sticioși.

– Spune, lupule, ce cauți la noi? Cine t-i-a dat voie să mai vii aici?

– Îl căutam pe urs, a zis lupul, neștiind ce să răspundă. Adică, nu, îl căutam pe țap. Voi am să văd dacă s-a întors de la targ. Eu am fost atât de îngrijorat că nu s-a întors țapul la timp, că am venit și azi să întreb ce știți de el.

– N-ai aflat? L-au mâncat lupii, l-au mâncat neamurile tale. Ție nu îți ajungea cât de supărată sunt, a trebuit să vii să îmi sperii copiii?

– Nu, iartă-mă, nu de asta am venit. Nu știam nimic de țap. Iartă-mă, te rog, iartă-mă.

– Mama se plimba plângând prin curte. În urma ei, lupul mergea, prefăcându-se că plânge și el, și ștergându-și lacrimile cu o batistă. Sau, poate chiar plângea, nu știu ce să zic.

LACRIMI DE DURERE

Până seara, mama nu și-a putut opri plânsul. Se uita la un tablou pe care i-l făcusem eu lui tata, nu cu multă vreme înainte. Se uita la tablou și plângea. Nu știu de ce, în fața tabloului, pe o măsuță, pusese o cămăsuță pe care o purtase tata când era mic.

Frații mei au încercat să o liniștească, dar n-au reușit. În cele din urmă, fiind obosiți, s-au dus să se culce. Eu am rămas lângă mama, că nu puteam să dorm. Îl iubeam mult pe tata. Și tata mă iubea foarte mult, mă alinta tot timpul. Îmi spunea: „Căprița mea dulce”. Îi iubea și pe frații mei, dar cred că pe mine cel mai mult. El mi-a spus că m-am născut cu zâmbetul pe buze. Cum puteam să mai zâmbesc eu, fără tăticul meu iubit?

GÂNDUL RĂZBUNĂRII

Ru știu când a adormit mama, că pe mine până la urmă m-a luat somnul înaintea ei. Dar, dimineața mama ne-a cerut ajutorul pentru a răzbuna moartea tatei. Neputând să se răzbune pe vinovați, a hotărât să se răzbune exact pe lupul pe care îl auzise amenințându-ne că ne mănâncă. De fapt, nu știu dacă a fost doar gândul răzbunării, poate îi era frică să nu ne mănânce și pe noi lupul.

Chiar dacă atâția ani lupul se purtase ca și cum ar fi fost prieten cu tata, se părea că năravul lui de animal de pradă nu se schimbase. Sau poate mama se temea că nu cumva lupul să se sălbăticească. Și, atunci, ne-a chemat în curte, acolo unde îi dăduse lupilui să mănânce. L-a rugat pe Bălan să o ajute să sape o groapă, în care a pus lemnă pentru foc. A pus deasupra gropii o rogojină, care se sprijinea pe câteva crengi uscate.

CEA MAI GREĂ PEDEAPSĂ

Adoua zi, mama a chemat rudele noastre, spunându-le că vrea să facă o pomană pentru tata. Dar l-a chemat și pe lup la pomană... La un moment dat, mama l-a rugat pe lup să intre în casă, să o ajute să mai aducă vin. Lupul, care băuse deja mult, s-a dus împleticindu-se. În acest timp, Bălan a dat foc lemnelor care erau puse sub rogojina de sub scaunul lupului.

Câtă vreme lupul a mâncat sarmale - erau sarmale bune, cu ciuperci, în frunză de viță de vie - lemnele au ars. Au ars și crengile puse deasupra gropii. Când scaunul de ceară pe care stătea lupul a început să se topească, lupul a căzut pe spate. În cădere, vrând să se țină de masă, s-a prins cu mâna de castronul de sarmale, și sarmalele au zburat prin aer.

Iar lupul a ajuns în foc...

SUFERINȚELE LUPULUI

Poate vă gândiți că lupul a ars în flăcări, în timp ce ceilalți terminau masa, iar eu și ceilalți iezi săream de bucurie. Sau poate credeți că lupul a murit atunci, și totul s-a terminat. Of, dar asta e varianta deformată, care circulă peste tot. De fapt, cam aşa s-ar fi putut termina totul. Dar, nu a fost aşa. Nu. Nu, nu a fost aşa.

– Iartă-mă, te rog, iartă-mă – striga lupul.

– Dacă te iert, o să îmi pară rău mai târziu, zicea mama, având inima ca de piatră.

Eu am început să plâng. Tata ne spunea de multe ori să îi iertăm pe cei care ne supără, pe cei care ne fac rău. Și, acum, ar fi trebuit să îl iertăm și pe lup. Iar mama nu voia să îl ierte deloc. Ea se temea că lupul va reuși să iasă din groapă, aşa că a vrut să arunce cu pietre în el.

– Fie-ți milă de mine, te rog, țipa lupul, și o să îți răspâlnesc mila cât oi putea.

– Cum să te iert, lupoșe, când ziceai că îmi mănânci copiii? Ia primește și piatra asta, a zis mama.

Atunci, s-a întâmplat ceva, un lucru neașteptat, care a răsturnat situația. Cineva a prins-o de mâini, și i-a luat piatra. Ia spuneți, cine credeți că era? Ursul? Nu, nu era ursul. Era chiar... tata.

LUPUL ȘTIRB

Dacă v-aș spune cât de mare a fost bucuria noastră când l-am văzut pe tata, nu ați înțelege. Da, tata era viu. Cum, nu îl mâncaseră lupii? Nu, de fapt lupii mâncaseră alt țap, care venea tot de la targul acela. Zvonurile au circulat repede, și noi am crezut că tata murise. Dar tata doar își sucise un picior pe drum, trecând un pod, și se întorsese la targ, să caute un doctor.

Când l-a văzut, mama i-a sărit în brațe. Dar tata a dat-o la o parte și l-a ajutat pe lup să iasă din groapă. Abia apoi a vrut să afle de ce fusese pedepsit lupul. Când mama i-a spus, tata s-a supărat foarte tare pe lup. Crezuse că lupul îi e prieten adevărat. Totuși, i-a spus mamei că nu e bine să îl omorâm.

– Dar, dacă nu facem nimic, se poate să îi mănânce pe iezii noștri. Sau alte animale...

Tata s-a hotărât repede.

– Îl vom duce la Marele Urs, să ne spună el ce e de făcut. Am incredere că va lua o hotărâre bună. Așa că l-au legat pe lup, care abia se mai putea mișca, și l-au dus la Marele Urs. Acesta, aflând ce făcuse lupul, a zis că pedeapsa pregătită de mama era prea dură. S-a hotărât să îl izgonească pe lup de la casa sa. Dar, lupul nu voia să plece. Așa că ursul a hotărât să îl lase știrb pe lup, ca nu cumva, vreodată, să îi vină pofta de carne. Cum Marele Urs e și fierar, s-a apucat să îi scoată fiarei toți colții...

Gata, aşa s-a terminat cu dinții lupului. Si cu frica mamei. De atunci, lupul s-a schimbat mult. S-a văzut că i-a părut tare rău că s-a purtat urât atunci...

FAMILIE, DULCE FAMILIE

Dar, am vorbit destul despre lup. Ar fi trebuit să vă vorbesc mai mult despre bucuria noastră când s-a întors tata acasă. Că era încărcat de bunătăți, pentru noi nu mai conta. Important era că tata se întorsese la noi viu. Că familia era întreagă.

Poate credeți că zic aşa doar ca să mă laud cu familia mea. Nu, nu este deloc aşa. Tata zice că nici nu şi-a visat o capră cum e mama. Aşă de frumoasă, aşă de bună, aşă de iubitoare. O capră care l-a făcut fericit. O capră alături de care vrea să trăiască până la adânci bătrâneți. O capră care i-a făcut iezii pe care îi iubește atât de mult. E vorba de noi, bineînțeles.

ÎNCHEIERE

 seară. Mama m-a lăsat să termin de scris povestea, că mâine o să mergem să i-o citim Marelui Urs. Să ne spună dacă e bine sau dacă trebuie schimbat ceva. Că și el s-a supărat auzind povestea în care lupul ne-a mâncat, și apoi a murit din cauza mamei. Acestea sunt povești. Dar povești care l-au întristat și pe urs, așa cum ne-au întristat și pe noi. L-au întristat chiar și pe lup.

Se zice că lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Ei bine, se pare că lupul nostru și-a schimbat și năravul, nu numai părul. Chiar dacă și l-a schimbat abia după ce a rămas știrb.

Mai multe, nu am ce să vă spun. Oricum, lupul m-a rugat să vă transmit un mesaj: „Nu vă lăuați după zvonuri. Uneori, ceilalți nu sunt chiar atât de răi cum îi văd cei din jurul lor.” Cred că are dreptate. Nu?

Scrisoare către părinti

Fiecare carte pe care le-a citit copiilor voștri, sau pe care o citesc ei împrej, le marchează, într-o anumită măsură, viața. Din pacate, copilaria multora dintre copiii de astăzi este pur și simplu furată de tetevizor și de calculator. Acum câțiva ani, fiul meu, Codrin, a scris o poveste cu acest subiect, a cărei idee centrală este faptul că povestile frumoase se opresc, pentru că nu mai ajung la destinatie – adică la sufletele copiilor. Îi că, pentru ca palatul să nu se dărâme, e nevoie ca povestile frumoase, care nu de puține ori sunt trecute cu ușă, să le fie împărtășite celor mici, pentru a le înveniția copilaria. În același timp, e nevoie să fie scrisă povestii noi, pentru că, prin fiecare poveste nouă, palatul crește și, în același timp, crește și bucuria din sufletele celor mici.

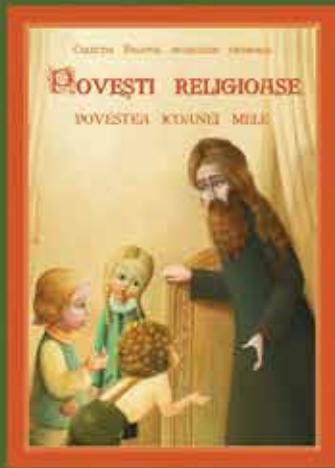
Povestea „Capra cu trei ieri” a lui Ion Creangă este, fără îndoială, una dintre cele mai cunoscute povestiri din literatură română. Totuși, pe unii copii aceasta poveste i-a întristat. Printre acestia, se numără și fiica mea cea mare, Nectaria, care mi-a spus că nu îi place o poveste în care familia nu rămâne întreagă. Această idee, căt se poate de simplă, a fost cheria care m-a ajutat să scriu povestea caprei cu trei ieri.

Dacă astăzi sunt apreciate povestile cu final neasteptat, în care conținutul e modificat pentru a corespunde exigențelor unui public de vîrstă tanără hrănit cu desene animata pline de monștri și de violență, prin testul de față am început un demers invers – acela de a le oferi copiilor o poveste care, când ce e mai frumos în scenariul original, să îi învețe că bunătatea învinge răul, că iertarea e mai importantă decât răzbunarea.

Sperând că povestea u-a plăcut și dumneavoastră (pentru că, până la urmă, în fiecare părinte și în fiecare bunic există o farămă de copilarie), vă invit, ba chiar vă rog, să ajutați palatul povestitor să crească...

Autorel

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE :

Pentru prima dată vede lumina tiparului adevărata poveste a caprei cu trei iezi și a lupului buclucaș. Tot ce s-a scris până acum despre acest subiect este răsturnat de mărturia unui martor ocular, pe nume Albăstrica Urechi Lungi. Nu este o poveste cu un final neașteptat, mai degrabă este o poveste cu un final mult așteptat. O poveste din care învățăm că iertarea e mai puternică decât răzbunarea. O poveste din care toți – copii, părinți și chiar bunică, avem ce învăța.

Editorul

